

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 282/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3 K 19/2009 z 30. októbra 2014 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoKR 48/2014 zo 14. januára 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 K 19/2009 z 30. októbra 2014 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 CoKR 48/2014 zo 14. januára 2015 (ďalej aj „namietané uznesenia“).

2. Sťažovateľ uviedol, že 10. januára 2014 podal na okresnom súde „*návrh na jeho vstup do konkurzného konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 06. 05. 2010, ktorou veriteľ spoločnosť [REDAKOVANÉ] postúpil pohľadávku vo výške 29.856,55 EUR prihlásenú a zistenú v konkurznom konaní úpadcu [REDAKOVANÉ], sťažovateľovi*“.

3. Okresný súd jeho návrh namietaným uznesením zamietol, pretože návrh na vstup do konania podal až po zániku veriteľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] (výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu 12. januára 2011), ktorý v čase podania návrhu na vstup do konania už účastníkom konkurzného konania nebol, a preto sťažovateľ nemohol vstúpiť do procesných práv spojených s postúpenou pohľadávkou spôsobom podľa § 25 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Po odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil, pretože ho považoval za vecne správne.

4. Sťažovateľ poukazuje najmä na to, že krajský súd sa nijakým spôsobom nezaoberal dôvodmi nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom, pričom „... z konania

sťažovateľa je zrejmé, že splnil všetky zákonné podmienky, aby sa stal účastníkom konkurzného konania a súdy mu tak svojimi rozhodnutiami ohľadom jeho vstupu do konkurzného konania odňali možnosť konať pred súdom i právo na spravodlivý proces...

Súdy pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa a jeho odvolaní vôbec nebrali zreteľ na nasledovné skutočnosti:

a) zánik jedného z veriteľov bez právneho nástupcu nie je dôvodom pre zastavenie konkurzného konania,

b) podmienkou pre rozhodnutie o vstupe do konkurzného konania nie je súhlas pôvodného veriteľa, preto jeho zánik nemôže byť dôvodom pre zamietnutie návrhu nadobúdateľa pohľadávky na vstup do konkurzného konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od pôvodného veriteľa,

c) pôvodný veriteľ ani nie je oprávnený podať takýto návrh na vstup do konkurzného konania, ako je to napríklad v prípade postupu podľa ust. § 92 ods. 2 OSP, kedy je návrh na zmenu účastníka konania pri prevode práv alebo povinností oprávnený podať aj pôvodný navrhovateľ, s ktorého návrhom musí súhlasiť ten, kto má vstúpiť na jeho miesto,

d) zákon o konkurze neobmedzuje podanie návrhu na vstup do konkurzného konania žiadnou lehotou...“.

5. Na základe aj uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa sp. zn. 3K/19/2009-192 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa sp. zn. 41CoKR/48/2014, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. 01. 2015, sp. zn. 41CoKR/48/2014 a uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 30. 10. 2014, sp. zn. 3K/19/2009-192 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ sa tiež domáha náhrady trov právneho zastúpenia v sume 355,72 €.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa

mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

9. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru namietanými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ktorými bol zamietnutý jeho návrh na vstup do konkurzného konania v dôsledku postúpenia pohľadávky pôvodne riadne prihláseného veriteľa, ktorý potom zanikol výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu.

10. Podľa sťažovateľa *„zánik veriteľa v konkurznom konaní výmazom z Obchodného registra netvorí prekážku súdu rozhodnúť o vstupe sťažovateľa do konkurzného konania na miesto veriteľa, pokiaľ sťažovateľ súdu preukázal nadobudnutie pohľadávky od veriteľa, ku ktorej nadobudnutiu došlo v čase, keď veriteľ ešte bol účastníkom konkurzného konania...*

... Právny názor Okresného súdu... i Krajského súdu... o tom, že nedostatok spôsobilosti pôvodného veriteľa byť účastníkom konania tvorí prekážku postupu konania a rozhodnutia vo veci samej, pre ktorú súd nemôže povoliť vstup nového veriteľa na miesto pôvodného veriteľa do konkurzného konania, je v priamom rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu... vysloveným v jeho uznesení zo dňa 30. 11. 2009, sp. zn. I Obdo V 45/2007, v zmysle ktorého o vstupe nového účastníka do konania je možné rozhodnúť aj po strate spôsobilosti pôvodného účastníka byť účastníkom konania.“.

II.A

K namietanému porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 K 19/2009 z 30. októbra 2014

11. Ústavný súd konštatuje, že na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá sa týka namietaného uznesenia okresného súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil, keď ho podal na okresnom súde 20. novembra 2014 (č. I. 198 a č. I. 199 v spise), a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal predovšetkým krajský súd v odvolacom konaní (námietky sťažovateľa v odvolaní sú takmer identické s námietskami v jeho sťažnosti podanej ústavnému súdu).

12. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie namietaného uznesenia krajského súdu. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti (vo vzťahu k namietanému uzneseniu okresného súdu) pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 41 CoKR 48/2014 zo 14. januára 2015

13. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že námietky (pozri body 4, 9 a 10), ktorými sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, spočívajú v jeho nesúhlase s jeho právnym názorom, ktorým potvrdil namietané uznesenie okresného súdu.

14. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 180/09).

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

16. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové

a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), ale aj vtedy, ak by v prípade opravných konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym konaním (m. m. IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04). Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre taktiež zdôrazňuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

18. Ústavný súd po preskúmaní konkurzného spisu a namietaného uznesenia krajského súdu konštatuje, že právny názor odvolacieho súdu je jasný a zrozumiteľný a odôvodnenie namietaného uznesenia nie je arbitrárne (pozri k tomu bod 19 a nasl. tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd poukazuje pritom na relevantnú časť jeho odôvodnenia na s. 3 až 5, v ktorej sa okrem citácie ustanovení zákona o konkurze (§ 25 ods. 1, § 196) a ustanovení § 19 a § 103 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) okrem iného uvádza:

«Preskúmaním veci sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa v tom, že nakoľko veriteľ v čase podania návrhu na vstup do konania už účastníkom

konkurzného konania nebol, navrhovateľ, t. j. [REDACTED] nemohol vstúpiť do procesných práv spojených s touto pohľadávkou spôsobom podľa § 25 ZKR.

Odvolací súd poukazuje na to, že veriteľ [REDACTED]... mal spôsobilosť mať práva a povinnosti ako právnická osoba podľa § 56 a nasl. Obchodného zákonníka. Túto spôsobilosť spol... mala od svojho vzniku, t. j. zápisom do obchodného registra a zanikla jej dňom zániku, t. j. dňom výmazu z obchodného registra, čo v tomto prípade bolo dňa 12. 1. 2011. Je nesporné, že navrhovateľ [REDACTED] súdu preukázal, že pohľadávka veriteľa [REDACTED]... bola na neho postúpená Zmluvou zo dňa 6. 5. 2010, t. j. pred výmazom veriteľa z obchodného registra, avšak navrhovateľ [REDACTED] podal návrh na vstup do konania až dňa 10. 1. 2014, t. j. po zániku veriteľa.

... súd poukazuje na to, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ako lex specialis neupravuje takýto prípad, a preto v zmysle § 196 ZKR sa na konkurzné konanie primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 103 O. s. p. je súd povinný ex officio skúmať danosť, alebo nedanosť procesných podmienok, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Z tohto dôvodu prvostupňový súd postupoval správne, keď pri rozhodovaní o vstupe [REDACTED] do konania skúmal procesné podmienky, medzi ktoré patria aj podmienky na strane účastníkov. Účastníci konania totiž musia disponovať určitými vlastnosťami, aby súd mohol konať. Predovšetkým ide o spôsobilosť byť účastníkom konania podľa § 19 O. s. p., pričom nedostatok procesnej podmienky na strane účastníka predstavuje tzv. prekážku postupu konania. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že zaniknutá právnická osoba nemôže byť účastníkom konania, pričom nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je teda neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktorého náprava nie je možná. Zároveň je nutné uviesť, že nedostatok niektorej z podmienok konania vždy spôsobuje, že súd nesmie vydať meritórne rozhodnutie, pokiaľ tento nedostatok nebude odstránený.

... súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 20 Cdo 2071/2008, podľa ktorého „Podmienkami konania sú teda také podmienky určené občianskym právom procesným, bez ktorých existencie nemôže dôjsť k rozhodnutiu vo veci samej. Nedostatok niektorej podmienky, alebo jej zánik v priebehu konania má procesné následky závislé od toho, či ide o nedostatok podmienky odstrániteľný, či neodstrániteľný. Ak nie sú teda podmienky splnené, súd nemôže pokračovať v konaní.

Medzi podmienky konania patria podmienky na strane účastníkov konania, t. j. spôsobilosť byť účastníkom konania, procesná spôsobilosť, spôsobilosť byť zástupcom a oprávnenie k zastupovaniu“.»

19. Ústavný súd pri preskúvaní namietaného uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť naznačujúcu jeho svojvoľný postup, ktorý by nemal oporu v zákone o konkurze a tiež v Občianskom súdnom poriadku, jeho právne úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné. V takomto prípade ústavný súd nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré je pre neho nepriaznivé, čo však nemožno spájať s porušením jeho základného práva garantovaného ústavou ani s porušením práva garantovaného dohovorom.

20. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením krajského súdu opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie sťažovateľom označených základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

21. Ústavný súd na podporu záverov krajského súdu tiež uvádza, že uvedený názor je v súlade s právnou doktrínou, podľa ktorej „... pokiaľ nový veriteľ nadobudol takú pohľadávku, pri ktorej pôvodný veriteľ nemal právne postavenie účastníka konania alebo ho síce mal, ale mu zaniklo, súd nemôže povoliť vstup nového veriteľa do konania... Zmeny na strane účastníka prichádzajú do úvahy len vtedy, ak pôvodný účastník a osoba, ktorá sa má stať účastníkom konania, majú spôsobilosť byť účastníkom konania“ (Ďurica, M. Zákon

o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2012, s. 183, 184). Inak povedané, z ustanovenia § 25 zákona o konkurze *inter alia* vyplýva aj to, že predpokladom pre zmenu účastníka konania je existencia účasti pôvodného veriteľa. Vzhľadom na to, že pôvodný veriteľ zanikol výmazom z obchodného registra, prestal byť ex lege účastníkom konkurzného konania. Konkurzný súd preto nemohol vyhovieť návrhu na vstup do konania, pretože pôvodný veriteľ prestal byť účastníkom konkurzného konania (po strate spôsobilosti byť účastníkom konania). Sťažovateľ sa sám zbavil práva na súdnu ochranu tým, že návrh na vstup do konania podal takmer po štyroch rokoch od nadobudnutia pohľadávky. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že nový veriteľ (sťažovateľ) nestráca svoje hmotnoprávne postavenie a môže si uplatňovať pohľadávku po skončení konkurzného konania.

22. Pokiaľ sťažovateľ argumentuje uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo V 45/2007 z 30. novembra 2009 (publikovaným pod R 29/2010), kde sa uvádza, že *„je zjavne nespravodlivý taký postup súdu, kedy má nový účastník, na ktorého prešlo právo, nieť negatívne dôsledky konania iného subjektu, t. j. pôvodného navrhovateľa, spočívajúce v tom, že podal návrh na výmaz spoločnosti z obchodného registra po ukončení likvidácie“*, je nutné uviesť, že judikát najvyššieho súdu vychádza zo skutkovo odlišného stavu ako je posudzovaný prípad, a preto je na posudzovanú vec neaplikovateľný. V konaní, ktorého výsledkom bol judikát R 29/2010, išlo o návrh na zámenu účastníka v dôsledku singulárnej sukcesie, no návrh bol podaný v čase, keď obaja, teda tak postupca, ako aj postupník, mali právnu subjektivitu a k zániku postupníka došlo až v priebehu odvolacieho konania. Hlavným rozdielom v postupe postupcu a postupníka v judikáte R 29/2010 a postupe sťažovateľa a zaniknutého účastníka konkurzného konania v tomto prípade je to, že v konaní vedúcom k judikátu R 29/2010 bol návrh na zámenu účastníkov podaný v pomerne akceptovateľnom čase po postúpení pohľadávky (postúpenie 23. mája 2005, oznámenie podané súdu 27. septembra 2005), avšak v tomto prípade bol návrh na vstup do konania podaný viac ako 3 roky a 7 mesiacov po údajnom postúpení pohľadávky (6. máj 2010 - 10. január 2014), pričom k výmazu pôvodného veriteľa došlo 12. januára 2011 ex offio na základe uznesenia okresného súdu sp.

zn. 26 CbR 193/2009 z 11. októbra 2010. V tomto ohľade nie je bez významu ani to, že sťažovateľ, poukazujúc na citovaný judikát (podľa ktorého došlo zmene účastníkov občianskeho súdneho konania podľa § 92 ods. 2 a 3 OSP), v ním podanej sťažnosti ale argumentuje, že ustanovenia § 92 ods. 2 a 3 OSP nie sú v konkurznom konaní použiteľné.

23. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že k postúpeniu pohľadávky postupom [REDAKOVANÉ], na sťažovateľa malo dôjsť 6. mája 2010, avšak k úradnému osvedčeniu podpisov na zmluve došlo až dodatočne/neskôr 8. januára 2014 (č. 1. 187), čo je rovnako neakceptovateľné. V súvislosti s ustanovením § 25 ods. 2 zákona o konkurze právna doktrína uvádza, že k úradnému overeniu podpisov má dôjsť už na samotných listinách preukazujúcich prevod pohľadávky (Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2012, s. 182). Sťažovateľ bol viac rokov nečinný a v danej veci nepochybne nestrážil svoje práva podľa zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (právo patrí bdelym), pretože inak by nemohlo dôjsť k tejto situácii.

24. Na základe uvedeného ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu v tejto časti odmietol.

25. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neobsahuje žiadne odôvodnenie, hoci je právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom - advokátom, čiže nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015